

Dokunma

– KARAMAN · 23 Ekim 2011

Dokunma bana dokunma!
Dokunursan yine ağlarım.
Ağlayınca deli deme,
hele hiç teselli verme!
Çiğnenir ayaklar altında mefahir tarihim,
altın çağlarım...
Yas tutar ovalarla dağlarım.
Kan gölüne dönmüş
tüm diyarlarım.
İşte ben o sebepten susmaksızın ağlarım.

Bir zamanlar!?
uzak değil, yakın bir zaman;
ufuklara uzanırdı dallarım.
Günlerce değil,
aylarca gidilse de
bitmezdi, tükenmezdi yollarım.
Hem mesut,
hem özgürce yaşardı gölgemde,
kanatlarım altında;
her ırk, her dinden insanlarım.
Oysa şimdi ...!?
Bükük boynum,
kırık kollarım.
Dokunma bana dokunma!
Dokunursan yine ağlarım.

Âh!O günler âh!
adâlet dağıtırdı tebâsına
adaletsizlikten korkan çobanlarım.
Ya şimdi!?...Kâbuslu bugünüm;
meçhul yarınlarım.
Şifâsız yara gibi
sızlar kanarım.
Kimselere sezdirmem...

için için yanarım.
Dokunma bana dokunma!
Dokunursan yine ağlarım.

Hayâlîme geldikçe;
hayâl gibi,
rüya gibi o sahneler;
haşyetiyle vücudum
boncuk boncuk terler...
Ey Allah'ım!
cihad cephelerinde
senin için canını fedaya can atan
erlerin şimdi, neredeler?
Neredeler hükmedenler dünyaya?
Erişir mi acaba onlara gözyaşım, âhım?
Dokunma bana dokunma!
Dokunursan yine ağlarım.

Baktıkça yeryüzüne
depreşir acılarım.
Kahpe, hain tuzaklara düşürülmüş
kardeşlerim bacılarım;
kimi tutsak, kendini özgür sanmakta,
kimi özgür!?
özgürlük özlemiyle yanmakta.
Bu ne korkunç manzara Ya Rab!
Görünce bu hazin manzarayı
daha da sızlar âzâlarım.
Dokunma bana dokunma!
Dokunursan yine ağlarım.

Evet, daha dün gibi:
bir haykırsam
ta Çin seddinden yansırdu sesim;
mâvi sularında yeşil Tuna'nın
heybetimden dalgalar titrerdi.
Mâzlumlara meşâle gibi gelirdi nefesim.
Okyanusta balıklar
yönlerini değiştirir, sesime dönerdi.

Çağlar elimle değişir
savaşlar tepkimle biterdi.
Yaşlı gözlerim,
Yaslı kalbimle o günleri ararım
Dokunma bana dokunma!
Dokunursan yine ağlarım.
İçimde engellenemez fırtınalar var:
tefekkür ufuklarımı,
hayâl hudutlarımı
sürekli döven fırtınalar....
Bulabilse çıkar bir yol,
değiştirecek tersine dönmüş dengeleri.
Kurtaracak esâretten,
kendi eliyle kendini esir eden elleri...
Çâresizlikten sağa sola,
sataşırım böyle deli deli.
Düşündükçe mağdur ve mâlul hâli,
erir yağlarım!
Dokunma bana dokunma!
Dokunursan yine ağlarım.

Anlayamıyorum bir türlü;
yaşamaya mecbur
Ve hükümlü olduğum bu hâl,
ne biçim bir hâl..!?
Bir türlü anlamıyorum,
bu ne biçim hürriyet,
bu ne biçim istiklâl..!?
Beynimde binlerce paslı, kangren düşünce.
Huzursuzluk, uykusuzluk
sürmekte gündüz / gece.
İnsan böyle mi olurmuş düşünce?
Niçin, nasıl olduk
böylesine âciz,
Böylesine cüce?
Neden nasıl talan edilmiş
o altın çağlarım?
Dokunma bana dokunma!
Dokunursan yine ağlarım.

Karanlık bir el hislerimi
kördüğüm ederek boğuyor.
Gökyüzü sürekli karanlık.
Yıldızlar ışıksız.
Fırtına sonrası sessizliğine bürünmüş ortalık.
İçimdeki şifasız hicran
bir ısınıyor...bir soğuyor...
Güneş hep aynı ezikliği,
hep aynı isteksizliği ile doğuyor.
Sabrıyla bile ümidvar olamıyor dağlarım.
Dokunma bana dokunma!
Dokunursan yine ağlarım.

Ne acı Ya Rab!
Talân edilmiş,
harâbe, virâne şimdi;
bir zamanlar benim olan beldeler.
Arayıp, soramıyorum
ne durumda ne hâldeler?
Oysa her parçam sancılı,
her zerremi sinsice hançerler,
gözü dönmüş, eli kanlı gölgeler.
Yok edilmiş mahvedilmiş
eşi, benzeri bulunmayan o güzellikler.
Şimdi ağıtlarla,
acılarla dolu,
sevinçli hâneler.
Düşünür, hep kendi kendime kızarım.
Dokunma bana dokunma!
Dokunursan yine ağlarım.
Gökyüzü dehşete teslim artık,
yeryüzü vahşete!
İnsanlarım kapılmış derd-i maişete.
Her nefsi sarmış dünya sevdası,
herkeste anlamsız bir umarsızlık!?
Olmuş uyuşukluk, tembellik
duyarsızların, umarsızların gıdası!?
Kurulmuş her tarafa
hâin, hunhar pusular!?

Hiç kimse ağlayamıyor
iz bırakır diye sular.
Ne yapsın bu hissizliğe bilmem ki dualarım?
Dokunma bana dokunma!
Dokunursan yine ağlarım.

Ne kadar ağlasam...
ne kadar dövünsem nâfile!?
Zalimleri ürküten,
hâinleri korkutan,
O serdengeçtiler...
Yürüdüğünde yerleri sarsan o ağalar yok...
o cengaverler yok artık!?
Güllerini bize açan,
bülbüleri neşe saçan,
çiçeklerle bezenmiş,
kelebeklerle süslenmiş
bahçeler, bağlar yok...yok artık!?
O sebepten hicranları bağlarım.
Dokunma bana dokunma!
Dokunursan yine ağlarım.

Eller gibi niyâza açılmış,
servi gibi ipince,
ezanlarla kükreyen,
salâlarla sarsılan,
dualarla ağlayan,
Minareler yok!
Yok artık!
Hak yolunda cihad eden
Divaneler yok!
Yok artık!
Yiğitlerim toprak
heykeller misali sağlarım.
Dokunma bana dokunma!
Dokunursan yine ağlarım.

Bakışlarımda bir hasret var,
bir hasret var gülüşlerimde.

Kanım donuyor halimi düşündükçe.
Yüreğimde binlerce yara
Sırtımda, göğsümde, binlerce dipçik
binlerce ökçe!?
Neyim var, neyim yok
katledilmiş haince,
yok edilmiş kalleşçe!?
Hayâllerim o günlerin özlemiyle örgülü,
hep o günleri arzularım;
yaşamak için dostça
paylaşmak için kardeşçe!
O günleri devşirir hep rüyalarım.
Dokunma bana dokunma!
Dokunursan yine ağlarım.
Yorgun düştüm düşünmek ve düşlemekten,
o emsalsiz, şahane günleri.
Bilemiyorum mümkün olur mu,
yeniden kavuşabilmek,
ve yeniden dermek,
kimsenin deremediği gülleri?
Ey Allâh'ım! Ne olur!
Yeniden fırsat ver!
eski, en sevdiklerine,
yeniden hükmünle şereflensin yer.
Gafletimizdendir şüphesiz ki,
çektiklerimizi çektirme yeter!
Emreyle!
Ferman buyur!
Gittikleri yerlerden dönsün ehiller!
Gitsin içimizden, başımızdan
sana âsi, bize yabancı câhiller.
Biz atalarımızın
ve hatâlarımızın vebâlini
ödedik yeterince;
hiç değilse bizimkini
ödemesin sonraki nesiller.
Biliyorum böyle sürerse bu esâret...!?
Ve böyle giderse bu zillet...!?
Kabul etmez beni mezarım!?

O sebepten eksilmez hiç efkârım.
Dokunma bana dokunma!
Dokunursan yine ağlarım.

Erzincan-1982